

Μυθιστορήματα» ἔχουσιν ἀναγνώστας εἰς ἀπάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ μέχρι τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου· εἶνε χρειαὶ νὰ ικανοποιήσῃσι πολλὰς ὁρέξεις, νὰ τέρψῃσι ποικίλας καὶ διαφόρους ὥρας σχολῆς. Τὰ ἀριστουργήματα, καλὰ μόνον διὰ τοὺς ὀλίγους, δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος τροφή διὰ τοὺς πολλούς. Οὕτω σκεπτομένη ἡ διεύθυνσις προὐνόησεν ὥστε, παρὰ τὰ ἔργα τῆς φιλολογικῆς ἀξίας, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἔργα ἐνδιαφέροντος, παρὰ τὰ βαρύτερα καὶ ἐλαφρότερα· εἰς τὸν συγκεκρισμένον δὲ τοῦτον τῆς ὕλης ὀφείλεται κυρίως ἡ μεγίστη ἐν τῇ Πανελληνίᾳ διάδοσις τῶν «Ἐκλεκτῶν.»

Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος ἡ πορεία μας δὲν θὰ μεταβληθῇ. Ἡ αὐτὴ μέριμνα θὰ διευθύνῃ τὸ ἔργον μας· ἡ αὐτὴ ἀκρίβεια, ἡ αὐτὴ τάξις, ἡ ἐπιμελεμένη ὕλη, θὰ μᾶς καταστήσῃσι

καὶ πάλιν ἀξίους τῆς ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως τοῦ Κοινοῦ. Δὲν λέγομεν ἄλλο· ἐκ τοῦ ἰσχυροῦς μας δύναται τις νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τέλει θεωροῦμεν ἀπαραίτητον καθήκον νὰ ἀπονεύωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς φίλους Λογίους, τοὺς εὐαρεστηθέντας νὰ κοσμήσῃσι τῆς συνεργασίας των τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ μας, πρὸς τὸν τύπον, τὸν ἐκαστοτε φιλοφρόνως ἀγγεῖλαντα τὴν ἐκδοὺς μας, πρὸς τοὺς Συνδρομητάς, τοὺς ἐξ ἀρχῆς θερμούς ἡμῶν υποστηρικτάς, πρὸς τοὺς πολλὰ μοχθήσαντας κκ. ἀνταποκρίνας μας, καὶ ἐν γένει πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας ὁπῆποτε εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἔργου ἡμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1^{ης} Νοεμβρίου ἐγγραφομένους συνδρομητάς παραχωροῦμεν δωρεάν τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς ἃ ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΤΟΓΥΣΤΟΙ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ANNINOT

[Συνέχεια]

ΙΑ'

ΑΛΑΖΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΙΣ

Δὲν θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ πλέον περικαλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ μυστηρίου τὸν διάσημον ἄνδρα, ὅστις διώκει τότε τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ βασιλέως.

Ὁ Λουδοῦξ δὲν ἦτο ἀνὴρ μεγαλοφυΐας· οὔτε κἂν ἑξοχος δὲν ἦτο ἴσως· ἀλλὰ θὰ παραμείνῃ ὡς ὁ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος τύπος τῶν προϊόντων τοῦ δημοσίου πνεύματος κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα. Ὁ Λουδοῦξ ὑπῆρξε μέγας, διότι ἐπίστευεν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς γαλλικῆς μοναρχίας, καὶ ἐγένετο ἐπιτήδειος ὑπουργός, διότι κατώρθωσε βαθμὴδὸν ὡς ἀθλητῆς νὰ συνειθίσῃ τοὺς ὧμους του νὰ φέρωσι τὸ γιγάντειον φορτίον τῆς διοικήσεως ἐκείνης, ἥτις ἐστήριζτο πᾶσα ἐπ' αὐτοῦ.

Τινές, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ γεννήσει των, δεικνύουσι τὸ ἀπαστρέπτον πνεῦμα καὶ τὴν ἰσχύν· οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ μοιραίως προωρισμένοι ν' ἀποκτήσῃσι μέγα ὄνομα. Ὁ Λουδοῦξ ἐγεννήθη μέτριος. Εἶδε τὸν πατέρα του φιλεργὸν καὶ ἰσχύοντα· τὸν εἶδε κύπτοντα ὑπὸ θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Θαυμάζειν τὸν βασιλέα καὶ κυβερνᾶν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαί, ὡς ἐθήλασεν ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα· τὸ στοιχείον δὲ ἐν ᾧ εἶχε συνειθίσῃ νὰ ζῇ, ὡς τὸ πτηνὸν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὁ ἰχθύς εἰς τὸ ὕδωρ, ἦσαν αἱ ὑποθέσεις· αὐτὰς ἠθέλε πάντοτε νὰ βλέπῃ, περὶ αὐτῶν ἠρέσκετο πάντοτε ν' ἀκούῃ, εἰς αὐτὰς ν' ἀναμινύεται.

Ἐκ φύσεως ἐπλάσθη νευροπαθής, ἀγροῦχος· ἠρέσκετο νὰ καταφέρῃ σφοδρὰ κτυπήματα καὶ ἀπεδέχετο στωικῶς τὰ τῶν μὴ ὑπομονητικῶν συμμάχων του, οἵτι-

νες δὲν ἠνείχοντο νὰ τοὺς κτυπᾷ ὁ υἱὸς τοῦ κ. Λεττελιέ. Τὸ σῶμά του καθίστατο εὐρωστον ὁσημέραι καὶ ἡ ψυχὴ του ἐτραχύνετο. Διήλθε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του ἐπιδεικνύων τὴν εὐρωστίαν του μεταξὺ τῶν νέων αὐλικῶν, οἵτινες διέβλεπον ἐν αὐτῷ τὸν διάδοχον τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ ἀγαθὸς Λεττελιέ, δυσανασχετῶν διὰ τὴν φιληδονίαν του, τὴν ἀσωτίαν του, τὰς ἐρωτικὰς του περιπετείας καὶ τὴν φοιτησίαν του εἰς τὰ δημόσια μέρη τῶν διασκέδασων, ἐσκέπτετο ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, οὗ τὴν ἰσόβιον διαδοχὴν εἶχεν ἥδη ὁ βασιλεὺς ἀπονείμει εἰς αὐτόν, παιδίον ἔτι δεκατριῶν ἐτῶν ὄντα, ἀπὸ τοῦ 1654.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐπεισοδίου τούτου εἶνε περίεργος, χαρακτηρίζει δὲ αὐτὴ καὶ μόνη τὸν ἄνδρα. Ὁ Λουδοῦξ εἶχε τότε ἡλικίαν δεκαοκτώ, ἢ δεκαεννέα ἐτῶν· ἡγάπα τὰς ἡδονάς, ὅπως ὅλοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς τὰ γραφεῖά του οὐδέποτε εἰσῆρχετο· οἱ φάκελλοι τῶν ἐγγράφων ἐκείντο κατὰ στιβάδας κονιορτώδεις ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἐνῶ αὐτὸς διέτρεχε τοὺς παραδείσους καὶ τῶν ἐρώτων τὰ τεμένη. Ἡ μέραν τινά, καθ' ἣν εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς φαιδρᾶς ομάδος τῶν φίλων του περὶ τὴν διώρυγα τοῦ Φονταίνεβλώ, εἰς τῶν φίλων του, ἀνὴρ ἥδη τὴν ἡλικίαν, Λαχιλλιέρ ὀνόματι, διοικητῆς τῆς Θιονβίλης, σύντροφος ἀξιεράστος, ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος. Ἡ μορφή του δὲν εἶχε τὴν συνήθη κατὰ τὰς εὐχαρίστους περιστάσεις ἑκφρασιν, συνέθλιβε δὲ μετὰ τῶν δακτύλων του δυσοίωνα χάρτην.

— Τί τρέχει, φίλτατέ μου Λαχιλλιέρ; ἠρώτησεν ὁ νέος Λουδοῦξ. Μὴ ἀπέθανε κανεὶς συγγενῆς σου; εἴσαι ὡχρός· πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ τοῦ πατρός σου.

— ὦ! καταλαμβάνω τί τρέχει! ὑπέλαβεν ὁ Λουδοῦξ· ὁ καυμένος ἐργάζεται, ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ θὰ εἶνε ὠργισμένος, διότι δὲν τὸν βοηθᾷ.

— Πράγματι.

— Αὐτὸς θὰ μοῦ γράφῃ εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί ὅπου κρατεῖς.

— Ὅχι, εἰς ἐμὲ τὸ ἔστειλεν.

— Ἄ! φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ τινος.

— Βεβαίως, φίλτατε μαρκισί, εἰς ἄκρον σοβαρότερος· νὰ τὸ ἀναγνώσῃς;

Ὁ Λουδοῦξ ἠλθὼν τὸ διαπεραστικὸν ὄμμα του ἐπὶ τὴν πενθίμου φαινομενικῆς τοῦ φίλου τέλαβεν τὴν ἐπιτολὴν ἣν τῷ ἔστειλεν ὁ κ. Ἀνεγνώριε τὸν εὐσταθῆ καὶ μικρὸν χαρακτήρα τοῦ γηραιοῦ ὑπουργοῦ ὁ χαρακτήρ ἐκεῖνος ὁ καθ' ὅσον, ὁ ἐμελημένος, ὁ λεπτοφυής, ἐδήλου πᾶσιν προσοχὴν μετ' ἧς εἶχε χαράξει ἡ γὰρ του τόσας πολλὰς γραμμάς.

«Κύριε, φαν ὁ Λεττελιέ πρὸς τὸν Λαχιλλιέρ, ἰσθῶ γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, ὡς ἓνα τῶν νημετέρων φίλων τοῦ υἱοῦ μου ὅτι ἐβάρη ἐπὶ τοσοῦτοι ἐκ τῆς ἀσωτίας καὶ τῆς ἀκηδίας τῶν, ὥστε πάντα τὰ αὐτοῦ σχέδια μου ἐπεσκοτίσθησαν. Ἐγνωεῖτε τί ἔπραξα ὅπως ἀποκτήσω ὑπόληψιν τοῦ βασιλέως, καὶ τί ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ πράξῃ, πλημὲ ἀγαθῶν καὶ τιμῶν, συνεχίζων ἐν ἰκογενεῖᾳ μου τὸ ἔξιωμα τοῦ ὑπουργοῦ Ἀπεδέχθη πάντα ταῦτα τὰ δωρήματά Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐλπίζων ὅτι νὰ παρασχω Αὐτῇ εἰς ἀνταποδὴ τὴν εἰς τὴν ἐργασίαν διηγεκὴ προσπιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ υἱοῦ μου. Ἐ σήμερον βλέπω ὅτι ἡπατήθη. Ὁ κήσιος Λουδοῦξ δακνύει ἀπὸ τινων ἀποστροφῆν ἀκατονίκητον πρὸς πλείστην, πάθος δὲ ὑπερβολικὸν πρὸς ὑμῖν καὶ τὰς ἐπὶ ὑπὸ τοῦ σκέπης. Πλαί τῆς νεότητός του παρεκτροπαί, δὲν θέλω νὰ ὑπενθίσω, παρέσχον αὐτῇ εἰς δυσχερῆς διαδόσεις, ὧν ὑπῆρξα τὸ θῦμα. Καὶ αἱ ἐπιπλήξεις καὶ αἱ διαμαρτυρίαι του ἔμειναν ἀποτελέσματα· ἀλλ' ὡς, κύριε Λαχι, τρέφω πολλὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς βασιλέα, ὥστε ἀδυνατῶ ν' ἀνεχθῶ αἱ ὑποθέσεις του καὶ ἡ δόξα του μὲν ἐπὶ πλέον εἰς τὰς χεῖρας ἐνός αἰ, ἐνός ὀκνηροῦ καὶ ἐκδιητημένου. Ἰκανότης ἐπεται τῇ ὀνηρίᾳ, ἐκ τῆς ἀκονότητος δὲ πηγάζει ἡ ἀτιμία. Εἰ τῷ κ. Λουδοῦξ τὸ ἀτιάζειν τὸν πατὴρ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου· οὐχὶ ὅμως τὸ καταστρέφειν ἢ ἐθέτειν εἰς κίνην τὴν ὑπόληψιν τοῦ βασιλέως. Σάφιστῶ λοιπὸν γνωστὸν, κύριε Λαχιλλικαὶ σὰς παρακαλῶ, νὰ εἰ-

δοποιήσετε τὸν υἱόν μου ὅτι δὲν ἐπιτρέπω πλέον αὐτῷ νὰ ἐξακολουθήσῃ κατέχων τὸ ἀξίωμα του. Δύο μέσα μοῦ παρουσιάζονται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μου τούτου. Τὸ πρῶτον εἶνε νὰ μεταβῶ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ νὰ τοῦ διηγηθῶ τὰς θλίψεις μου καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχουσι τὰ συμφέροντά του. Ἀλλὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου θ' ἀπώλετο διὰ παντός ἡ τιμὴ τοῦ μαρκησίου, τοῦ υἱοῦ μου, διστᾶζω δὲ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, καίτοι ἐκεῖνος τόσον ὀλίγον ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἰδικῆς μου. Τὸ δεύτερον μέσον εἶνε νὰ πεισθῇ ὁ κύριος Λουδοῦ νὰ διακηρύξῃ δημοσίᾳ τὴν ἀποστροφὴν ἣν αἰσθάνεται πρὸς τὸ ἔργον του καὶ τὸν φόβον τοῦ μὴ δὲν εὐδοκιμήσῃ ἐν αὐτῷ. Δύναται μετὰ τούτου νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν βασιλέα του ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἀξιωματικός, ἢ ν' ἀναλάβῃ ἀξίωμα τι ἐν τῇ Αὐλῇ. Τοιούτοτρόπως ὁ υἱός μου ἀποφεύγει τὸ σκάνδαλον καὶ θὰ διατηρήσῃ ἔχνος τι τιμῆς. Εὐαρεστήθητε ἄρα, κύριε Λαχιλλιέρ, νὰ ὑποχρεώσητε ἕνα πατέρα, ὅστις θὰ σᾶς εἶνε ἑσάκει εὐγνώμων.

«Μετὰβῆτε νὰ εὑρῆτε τὸν κύριον Λουδοῦ, εἰδοποιήσατέ τον νὰ καταστήσῃ διὰ δημοσίας ὁμολογίας ἔγκυρον τὸ τέχνασμα, ὅπερ θὰ μεταχειρισθῶ, καὶ αὐριον τὴν πρωίαν, πρὸ τῆς ὥρας τοῦ συμβουλίου θὰ τὸν παραλάβω μετ' ἐμοῦ διὰ νὰ ὑποβάλλῃ εὐσεβάστως τὴν παραίτησίν του εἰς τὸν βασιλέα. Προσθέσατέ του διὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ὅτι ἐσκέφθη ὅπως μὴ τὸ ἀξίωμα ἐξέλθῃ τῆς κατοχῆς τῆς οἰκογενείας μας. Γνωρίζετε τὸν συγγενῇ μου κύριον Λεπελλιέτιέ· εἶνε ἐργατικός ἄνθρωπος, ἀφωσιωμένος, ἱκανὸς καὶ πρόθυμος, ὅστις ἔδειξε πάντοτε πρὸς ἐμὲ ἀληθῶς υἱικὴν στοργήν. Τὸν προσεκάλεσα ἐκ τῆς ἐπαρχίας του. Εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν μου ἑτοιμος καὶ αὐριον θὰ τὸν συστήσω εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅπως εὐδοκήσῃ ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸν κύριον Λουδοῦ.

«Πέποιθα ἐπὶ τὴν ὑμετέραν καλοκαγαθίαν, κύριε Λαχελλιέρ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐγνωσμένην ὑμῶν ἐντιμότητα, ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου θὰ περιέλθῃ ἀνευ θορύβου εἰς γνῶσιν τοῦ υἱοῦ μου καὶ ὅτι αὐριον τὴν μεσημβρίαν ἢ ὑπὸ θέσιν θὰ εἶνε περαιωμένη ἀνευ σκανδάλου.»

Καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν ὁ Λουδοῦ ὡχρίων ἐκίνει τὸ ἀπκίσιον χαρτίον εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς του· ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του. Ὁ Λαχιλλιέρ προὔχῳρει ἤδη τείνων τὰς χεῖρας ὅπως τὸν ὑποβάστασῃ, διότι τὸν ἔβλεπε κλονιζόμενον. Τέλος ἡ καρδίᾳ του ὑπερῆξε· ἐλίσσε· δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τὰ βλέφαρά του καὶ ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν οἱ θολωθέντες ὀφθαλμοὶ του δὲν ἔβλεπον πλέον.

Ἡ θλιβερά αὕτη κατάστασις διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ὁ Λαχιλλιέρ παρηκολούθει μετὰ χαρᾶς τὴν πάλιν τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου χαρακτῆρος κατὰ τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως.

Μετ' ὀλίγον ὁ νέος συνωφρυνόθη· ἤρπαξε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ

κυττάξῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός του καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ λέξιν εἰς τὰς μυριάς ἐρωτήσεις, ἃς τὰ βλέμματα τῶν πτοηθέντων συντρόφων του ἀπηύθυνον αὐτῷ μακρόθεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀνῆλθεν ἐφ' ἵππου, παρέλαβεν ἕνα μόνον ὑπηρετήν, φέροντα δέσμας πολλὰς ἐγγράφων, καὶ πορευθεὶς εἰς Παρισίους ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Δὲν εἶδε ποσῶς τὸν πατέρα του· δὲν ἔσχε μετ' αὐτοῦ καμμίαν ἐξήγησιν· ἀλλ' αἱ δέσμαι τῶν ἐγγράφων τῆς διεκπεραιωθείσης ὑπηρεσίας ἀπεστάλησαν εἰς Φονταίνεβλώ κατὰ τὸ λυκαυγές.

Ἄλλη πληθὺς ἐγγράφων παρηκολούθησε τὴν πρώτην, καὶ ἐκείνην, ἄλλη κατόπιν. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας καὶ ὀκτῶ νύκτας ἀκαταπύστως ἀπεστέλλοντο φακέλλοι ἐκ Παρισίων εἰς Φονταίνεβλώ, καὶ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν διεδέχετο ἄλλη. Ἀπὸ τῆς συνετεύξεώς του ἐκείνης μετὰ τοῦ Λαχιλλιέρ καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς μεγάλης διώρυγος, ὁ κ. Λουδοῦ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται νυχθημερὸν μέχρι τοῦ θανάτου.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ· ἀλαζών καὶ ἰσχυρὸς τὴν θέλησιν. Νυμφευθεὶς ἑνωρίς, τὸ 1662, τὴν πλουσιωτάτην κληρονόμον καὶ τὴν μάλλον ἀξίεραστον τῶν ἐν Γαλλίᾳ γυναικῶν, ἔθηκε τὰ θεμέλια τῆς κολοσσείας περιουσίας, ἣν οὐδεὶς κλονισμὸς διετάραξεν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Βραδύτερον αὐτὸς ἐπροστάτευσεν τὸν πατέρα του καὶ κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιρροῆς του νὰ τῷ ἀπονεμηθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦ σφραγιδοφύλακος· παρετηρήθη δὲ ὅτι κομίζων εἰς τὴν γηραιὸν Λεπελλιέ τὸ δίπλωμα καὶ τὴν σφραγίδα, τ' ἀπονεμύμενα αὐτῷ παρὰ τοῦ βασιλέως, ὁ υἱὸς εἶπεν εἰς τὸν πρεσβύτην αὐτοῦ πατέρα τὰς λέξεις ταύτας, ἃς μόνον αὐτοὶ οἱ δύο ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν :

— Σᾶς φέρω, κύριε, τὰ διδασκτρα καλοῦ μαθήματος.

Ὁ ἐργατικὸς καὶ φιλόδοξος βίος τοῦ Λουδοῦ, ὁ κατατριβόμενος εἰς ταξίδια καὶ ἀγῶνας, ἦτο ὑπόδειγμα αὐστηρότητος ἡθῶν ἀσυνήθους ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ὡς ἠῤῥξανον τὰ τέκνα του, ἐμερίμνα περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντος αὐτῶν. Ποθὼν δικαίως νὰ ὑπερέχῃ πάντων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερέχῃ τοῦ βασιλέως, εἰμὴ κατὰ ἕνα μόνον τρόπον, ἐπέμενε εἰς αὐτόν. Τὸ ζῆν ἀγνώως ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ἐνῷ ὁ κύριός του ἐπολλὰπλασίαζε τὰς παλλακίδας καὶ τὰ νόθα τέκνα του, ἦτο ἀφορμὴ χαρᾶς μεγάλης διὰ τὸν ἀλαζόνα ὑπουργόν, ἢ δὲ αὐστηρότης αὐτῆς τῶν ἡθῶν του ἐταπεινῶν τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ μειωθῇ ἡ ὑπόληψις, ἣν οὗτος ἔτρεφε πρὸς τὸν εὐνοούμενον του.

Δὲν ἔπραττε δὲ ταῦτα ἐξ ἀρετῆς ὁ κ. Λουδοῦ. Ἐξήσκει πάσας τὰς ἀρετὰς χωρὶς νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καμμίαν. Δὲν ἦτο βεβαίως ἐνάρετος ὁ σκληροτράχηλος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ διαττάσων νὰ πυρποληθῇ τὸ Παλατινάτον, ὁ ἐξοπλίζων διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τοὺς καθολικοὺς κατὰ τῶν

Οὐγενότων, ὁ καταστρέφων ὁλόκληρον γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὰς γαίαις τῆς Βώσσης, ὅπως διοχετεύσῃ τὸ ὕδωρ εἰς Βερσαλλίας, δικαιολογούμενος δὲ διὰ τὴν θνησιμότητα, τὴν δεκατίζουσαν τοὺς στρατιώτας, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων :

— Εἴτε ἀποθνήσκει τις εἰς τὸν στρατόν, σκάπτων προχώματα, εἴτε ἀποθνήσκει ἐν Βώσῃ, σκάπτων δι' ὕδραγωγεία, πάντοτε ἀποθνήσκει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ βασιλέως του.

IB'

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΒΡΟΣΜΑΝ

Ὁ Λουδοῦ δὲν ἦτο ἐνάρετος, ἀλλ' οὐδὲ καὶ προσεπάθει νὰ ἐπιδεικνύῃ ἀρετὴν καὶ ἐν τούτῳ ἀκριβῶς ἐνέκειτο ἡ ἰσχὺς του. Οὐδέποτε ὑπῆρξε κῆρυξ καὶ ὑπέρμαχος αὐθαδέστερος καὶ τυραννικώτερος τοῦ συμφέροντος τοῦ Κράτους, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο ἦτο ἔγκλημα.

Ὁ Λουδοῦ ἠράσθη. Ἡ εὐειδὴς κυρία Φρενοῦ, σύζυγος ἐνὸς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μοντεσπᾶν του. Ὁ Θεὸς γινώσκει τὴν ἄμετρον χαρὰν, ἣν ἠσθάνθη ὁ βασιλεὺς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ οἷον θρίαμβον ἐθεώρησε τὸ ἀμάρτημα ἐκεῖνο τοῦ ἀναμαρτήτου ὑπουργοῦ του. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἠθέλησε μόνον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἠδύναντο, ὅπως πᾶς ἄλλος, νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν εὐαίσθητον καὶ ἡ κυρία Φρενοῦ, ἡ τόσον χαίρουσα, διότι ἐξετέθη, τάχιστα ἀνεπληρώθη διὰ τινος σχεδίου ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πασιγνώστου ἐκεῖνου σφάλματός του ὁ Λουδοῦ ὑπῆρξεν ἀνεξερεύνητος εἰς τὰς σχέσεις του. Αἱ παραφοραὶ τοῦ βιαίου χαρακτῆρός του προσέκρουον κατὰ τῆς ἐργασίας κ' ἐξηφανίζοντο ἐν τοῖς συνδυασμοῖς διπλωματικοῦ μυστηρίου.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπέκτησε τὴν φήμην ταύτην τῆς φρονήσεως ὁ Λουδοῦ ἐν μόνον ἔσχε παράπτωμα.

Κατὰ τὸ 1672, ὅτε ὁ βασιλεὺς ὀργισθεὶς κατὰ τῶν Ὁλλανδῶν, ὤμοσε κατ' αὐτῶν μῖσος, ἀναμένων εὐθετον καιρὸν νὰ κηρύξῃ κατ' αὐτῶν τὸν πόλεμον, ὁ Λουδοῦ, τριάκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους τὴν ἡλικίαν, πεπειραμένος, πλήρης ἀκμῆς καὶ προτιθέμενος νὰ ἐξασκήσῃ ἐν τῇ πολιτικῇ τὴν ρομαντικὴν φαντασίαν, δι' ἧς ἀκούντως εἶχεν ἐφοδιασθῇ, ἀνεχώρησεν εἰς Ὁλλανδίαν μετὰ δύο βοηθῶν, δύο ὑπηρετῶν, ἐξ ὧν ὁ εἰς ὠμίλει τὴν γερμανικὴν, ὁ δ' ἕτερος ἦτο ὁ διάσημος Λαγκομπέρζ, ἀρκούντως γνωστὸς εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὡς παρουσιασθεὶς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἱστορίας.

Καὶ ὁ Λουδοῦ ἐπίσης ὠμίλει τὴν γερμανικὴν. Ὑπεκρίθη ὅτι ἦτο προμηθευτής, συνοδεύων δύο ἐμπόρους ταξιδεύοντας, χάριν προμηθειῶν διὰ τὰ μικρὰ τῆς Γερμανίας Κράτη. Αἱ προμήθειαι συνίσταντο εἰς νίτρον, πυρίτιδα, θρυαλλίδας καὶ σφαίρας τυφεκίων καὶ τηλεβόλων πάσης ὀλκῆς. Ἡ κατάστασις τῆς Ἐλευθέρας Κο-

μητείας εἶχεν ἐξαντλήσει πάντα τὰ ὀπλοστάσια τῆς Γαλλίας καὶ ὁ κύριος Λουδοῦθ ἐθεώρησε καλόν, ἀφοῦ ὤφειλε ν' ἀγοράσῃ πολεμεφόδια, νὰ στερήσῃ ὅλοσχερῶς τοὺς Ὀλλανδοὺς τῶν ἰδικῶν των, καθ' ἣν στιγμήν ἀκριβῶς ἔμελλε νὰ κηρύξῃ κατ' αὐτῶν τὸν πόλεμον. Ἡ ἐπίνοια, ὡς βλέπετε, δὲν ἤλεγχεν ἄνθρωπον στερούμενον φαντασίας.

Τὸ ἐπιχειρήμα ἦτο ἐπικίνδυνον. Οἱ Ὀλλανδοί, εἰς ὧν τὴν χώραν ὁ κύριος Λουδοῦθ προϋτίθετο νὰ διενεργήσῃ τὸ τοιοῦτο ἐμπόριον, συνεταράσσοντο, ὑποκινούμενοι ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὁράνζης· συχναὶ ἦσαν αἱ ἀπαγχονίσεις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀγνῆς καὶ συχνοὶ οἱ φόνοι ἐν Ἀμστελδοάμ. Ὑπώπτευον τοὺς πράκτορας τῶν κκ. δὲ Βίττ, τοὺς πράκτορας τοῦ Γουλιέλμου, τοὺς πράκτορας τῆς Γαλλίας. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἂν ἀφίνετο ἡ ἐκλογὴ εἰς τὸν ὄχλον, θ' ἀπαγχονίζοντο μετὰ πλείονος ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Λουδοῦθ δὲν εἶχε γερμανικὴν προφορὰν ἀρκετὰ ἐντελῆ, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται τὸν βρόγχον, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ.

Εὐτυχῶς ἐν Ὀλλανδίᾳ οἱ κάτοικοι πρῶτον εἶνε ἔμποροι καὶ ὕστερον πολῖται. Ὁ Λουδοῦθ ἔκαμε τὰς προμηθείας τοῦ νήστρου καὶ τῆς πυρίτιδος· ἐπλήρωσε διὰ γραμματικῶν καὶ συναλλαγματικῶν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ἀγορῶν τῆς χώρας, ἐπεβίβασε τὰς πραγματείας του εἰς πλοῖα, δούς ψευδῆ διεύθυνσιν, ἣν οἱ πλοίαρχοι εἶχον ἐντολὴν ν' ἀλλάξωσι κατὰ τὸν πλοῦν, τὰ δὲ πράγματα εὐδωθήσαν οὕτω ἐπὶ ἑνα μῆνα.

Ὁ Λουδοῦθ εἶχε πολλὰς ἀσχολίας καὶ ἀλληλογραφίαν τεραστίαν. Εἶχε τὰς καθημερινὰς ἀγοράς, τὰς συνεντεύξεις, τὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰς ἀποθήκας· ἔπρεπε νὰ καπνίζῃ πολὺ καὶ νὰ πίνῃ ποτὰ, διότι ἐν Ὀλλανδίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος προξενεῖ δίψαν. Καὶ ἐν τούτοις μὲ ὅλας του, τὰς ἀσχολίας, δὲν εἴξευρε πῶς νὰ διέλθῃ τὰς ἐσπέρας.

Ὑπῆρχε τότε ἐν Ροτερδάμῃ, ἐντὸς κομψῆς οἰκίας, περικυκλωμένης ὑπὸ πλατάνων καὶ ψαδομημένης διὰ μακρῶν, διὰ νὰ πλύνηται εὐκολώτερον, γυνὴ ὠραία καὶ φιλάρεσκος, ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ, ἥ ὁ σύζυγος, ἐμμανὲς ὀραγγιστής, ἔταξιειδεν εἰς Ἰνδίας διὰ νὰ μὴ χαιρετίσῃ τοὺς κκ. Δὲ Βίττ, οὓς ἀπεστρέφετο.

Ὁ Βὰν Γκράαφτ αὐτὸς, ἦτο πλούσιος, ἑκατομμυριούχος. Ἐλάτρευε τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον τῆς Ὁράνζης καὶ ἡγάπα μόνον τὴν σύζυγόν του. Ὑπὲρ τοῦ πρώτου θὰ κατεκερματίζετο· ἀλλὰ θὰ ἐφόνευε τὴν ἄλλην, ἅμα τῇ πρώτῃ ὑποψίᾳ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἦτο Ὀλλανδός, ἐπειδὴ εἶχε τραπέζας καὶ ἔπρεπε νὰ παραλαμβάνῃ χρήματα, ἐπειδὴ ὡπωσδήποτε αἱ ὑποθέσεις του ἔπρεπε νὰ διεκπεραιῶνται, ἀφῆκε τὴν σύζυγόν του ἐν Ροτερδάμῃ, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ γιγαντιαίου καταστήματός του, ὅπου ὁ Λουδοῦθ ἡγόρασε τὰς σπουδαιοτάτας τῶν προμηθειῶν του.

Ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ ἐκαλεῖτο Ἐλεονώρα. Ἦτο εἰκοσιπενταετής, εἶχεν ὀ-

φθαλμοὺς μέλανας ὡς ἔβενον· θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτὴν ὡς Γεωργιανὴν ἔχουσιν στιλπνὸν τὸ δέμα· αὐτὴν θὰ ὄνειροπόλησεν ὁ Ροῦβενς ὅτε ἐζωγράφεσε τὰς Νηρηίδας. Ἦτο ἀγαθὴ Ὀλλανδὴ, ἀλλ' ἡγάπα τὰς φιλοφρονήσεις περισσότερον ἀπὸ τὰ φλωρίνια. Ὅτε εἶδε τὸν εὐεῖδῃ προμηθευτὴν, ὅστις ἐφαίνετο εὐγενέστερος τῶν Γερμανῶν καὶ πλουσιώτερος τῶν Ὀλλανδῶν, ὅστις εἴξευρε νὰ παρατηρῇ τὴν ἔμπορον, ἐνῶ ἡγόραζε τὸ νήτρον, ὅστις καίπερ ἐμπορευόμενος, ἐνίοτε ἀκουσίως ἐλάλει περὶ ἀνθέων καὶ μουσικῆς, ἐνῶ συνωμολόγει ἀγορὰν προμηθειῶν ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων φλωρινίων, ὅστις ἐπλήρωνε τοὺς μετρητοὺς καὶ ἡσπάζετο τὴν χεῖρα, ἥτις ὑπέγραφε τὴν ἐξόφλησιν, ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ ὑπέστη τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἀνεκφράστου ἐκείνου γοήτρου, τὸ ὅποιον κέκτηται ἡ ἀθρότης καὶ ἡ εὐφυΐα. Ὁ Λουδοῦθ τὴν εὗρισκε χρήσιμον· αὐτὴ δ' ἐνόησεν ὅτι τὴν εὗρισκεν ὠραίαν· σχεδὸν οὐδέποτε ἔλειπεν ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τῆς, διότι ἐκεῖ εἶχεν ἐργασίαν, αὐτὴ δ' ἐνόμισεν ὅτι ἡγόραζε τόσα πολλά, ἐπὶ τῷ λόγῳ μόνον νὰ τὴν βλέπῃ. Μετὰ τὰς ἡμέρας, ἃς αὐτὸς ἐζήτηι, τῷ προσέφερεν ἐκείνη τὰς ἐσπέρας, ἃς δὲν ἐζήτησεν. Ὁ Λουδοῦθ ἀπεδέχθη τὴν προσφορὰν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἀριθμῶν καὶ βαρελίων, ὡμίλησε περὶ ἔρωτος, τοσοῦτο μᾶλλον εὐχερῶς, ὅσον διότι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εἶχε καταστῇ ἐρωτόληπτος.

Ἐν τοσοῦτῳ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐκτελέσῃ περιοδείαν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ἀλλ' ἡ Ἐλεονώρα Βὰν Γκράαφτ, διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ πλησίον τῆς, παρέσχεν αὐτῷ τὴν ἐκδούλευσιν ν' ἀγοράσῃ διὰ λογαριασμόν του πᾶν ὅ,τι τῷ ὑπελείπετο. Ἐγένετο ἡ μεσίτριά του διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἐμπορευμάτων, ἅτινα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Λουδοῦθ ἔζησε κατὰ τὸ ἥμισυ κρυπτόμενος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὁρατὸς ἐντὸς τῶν ἐμπορικῶν γραφείων ἢ ἐπὶ τῆς παροχθίου ὁδοῦ τῆς Μεύσης, εἰς τὰς αἰθούσας ἢ εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους θαλάμους τῆς μαρμαρίνης οἰκίας καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἃς διήλθεν ἐν Ροτερδάμῃ, ἐλησμονῆσε τὴν κυρίαν Λουδοῦθ, τὰ τέκνα του καὶ τὴν ἀρετὴν του, μὴ λησμονήσας ὅμως κατ' εὐτυχίαν καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, ἐνῶ εὗρισκετο πλησίον τῆς κυρίας Βὰν Γκράαφτ. Οὐδέποτε ὁ βασιλεὺς ἐξυπηρετήθη κάλλιον.

Ἀλλ' αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου· εἶνε ἐφήμεροι. Ἀφοῦ ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ καὶ ὁ Λουδοῦθ ἐξήντησαν ὅλας τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς ἀποθήκας τῆς Ὀλλανδίας, ἀφοῦ ἔδαπανήθησαν ἐπὶ τὰ ἑκατομμύρια, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀπὸ τῆς Ἀμβέρσης μέχρι τῆς Οὐτρέχτης οὔτε μία σφαῖρα, οὔτε μία θρυαλλίς, οὔτε μία λίτρα πυρίτιδος μὴ φέρουσα τὴν σφραγίδά τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ προμηθευτοῦ Βρόσμιν — αὐτὸ ἦτο τὸ ψευδώνυμον ὁπερ ἐξέλεξεν ὁ Λουδοῦθ — ἀφοῦ μετὰ τὸν

ἐν Κάνναϊς θρίαμβον ἐρρίπτετο εἰς τὴν ἐκλυσιν τῆς Καπύης, ἐσπέραν τινὰ εἰς Λέυδα, ὅπου εἶχον μεταβῇ χάριν περιπάτου, ἐνῶ ὁ Λουδοῦθ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἐλεονώραν διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀκατίου, ἀνεγνωρίσθη παρὰ τινος, ὅστις ἀνέκραξεν :

— Ἴδου ὁ κύριος Λουδοῦθ !

Εὗρισκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπὶ τῆς παροχθίου ὁδοῦ πλῆθος ἀρκετὸν ἐπαίτων καὶ ἀέργων, οἵτινες παρκτηροῦσι πάντα εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ τείνουν τὸν πῖλον εἰς πᾶσαν χεῖρα, φέρουσιν περιχειρίδας ἐκ τριχάπτων. Τὸ ὄνομα τοῦ Λουδοῦθ ἐν Ὀλλανδίᾳ ἔχαιρε φήμην δυσάρεστον. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀποκρούσας τὰς φιλικὰς προτάσεις, τὰς γενομένας παρὰ τῆς Ὀλλανδίας πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ἐγίνωσκον ὅτι ἦτο ὁ φανατικὸς καὶ εὐπειθέστατος θεράπων τοῦ βασιλέως — Ἡλίου, τοῦ ἐχθροῦ τῶν Ὀλλανδῶν. Ὁ φέρων τὸ ὄνομα Λουδοῦθ εἰς παρομοίαν στιγμήν καὶ μὴ ἀπαρνούμενος αὐτό, ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κατακερματισθῇ.

Ὁ Λουδοῦθ δὲν ἀφῆκε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ κραυγὴ. Χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Βὰν Γκράαφτ ἔσπευσε τὸ βῆμα. Εἰς μάτην ἐντρομος, ἡμιθανὴς ἐκ τῆς ἀνησυχίας, ἠρώτα ἐκείνη τὸν ψευδῆ ἔμπορον· εἰς μάτην τὸν ἐκέτευσε μεθ' ὅλης τῆς εὐγλωττίας ἐρώσης γυναικός, τρεμούσης ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἠπατήθη. Ὁ Λουδοῦθ δὲν ἀπήντα· ἐνῶ δὲ ὁ Λαγκομπερξ καὶ ὁ ἕτερος ὑπηρέτης ἀπεμάκρυνον ἢ συνεῖχον τοὺς περιέργους, αὐτὸς ἔφθασε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ προάστειον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα, ἐπέθηκεν ἐν φίλημα εἰς τὸ μέτωπον τῆς ταλαιπώρου λιποθύμου γυναικὸς καὶ ἔφθασε ταχέως εἰς τὰ σύνορα, ὅπου οἱ σύντροφοί του τὸν συνήντησαν μετ' ὀλίγον.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναικα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσαν Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.